

când plouă, chopin / poem despre suflet

când plouă în sufletul meu
ploaia se prelinge pe un pian imens
fiecare picătură interpretează separat o piesă de chopin
e un zgomot dezordonat într-o scoică, o casetă veche, stricată
pe care o duci la ureche, abandonezi toate prejudecățile
și auzi cu fidelitate înaltă marea
când plouă în sufletul meu,
cineva alege cu o eșarfă pe ochi
cele mai contradictorii sentimente
care m-au încercat vreodată
mă pune să le recunosc la alba-neagra, să le admit,
să le prind în cuvinte
să stau în tot felul de poziții incomode, făcând șpagatul
cu picioarele înfipite în continente care se mișcă bezmetic
un dj le remixează halucinant la platane
când plouă în sufletul meu invoc o umbrelă
din tot felul de argumente
cusută la nimereală, peticită, dar superbă
cu spițe de aur surâzând genial
în cel mai strălucitor și matinal soare
șapte boschetari și-au lăsat hainele între ele,
șapte iubite desuurile, șapte cărți foile
dar eu mă împleticesc în explicații mai beat
ca bacovia înspre următoarea bodegă
când plouă în sufletul meu
crește vegetația, crește luxuriant, crește,
lavă, șampanie sau spumă în mașina de spălat vase
atunci când ai turnat detergentul greșit
crește, aduce la suprafață, crește

cele mai intime chipuri sub care m-am imaginat vreodată
și despre care aș fi pariat că sunt eu și mi-aș fi dat o bere
aș vrea să închid ochii, aș vrea, aș vrea să am călți în urechi
dar nu sunt nici legat, nici obligat și totuși văd, asist, ascult
tot felul de inși care pretind a fi propria mea persoană
unul plânge timid, altul hăhăie, altul dă, arogant, lecții de viață
când plouă în sufletul meu
incendiez hărțile, desenez tuturor ușa
chopin își abandonează isteric pianul, fuge în lume
clapele-l urmăresc fidele, sperie pe câmpii ciorile
și toate raționamentele mele îl argumentează
cum cântă la pianul fără claviatură în continuare
când plouă în sufletul meu
pretind doar pentru mine o imensă distilerie
trasă de zeci de ori prin alambic, ploaia
se reduce la toate râurile din care s-a evaporat, lacurile
sunt în nări transpirația peștilor fugăriți de știuci
sau parfumul fecioarei care înota îmbrăcată
când plouă în sufletul meu
îmi invidiez prietenii pentru că mă cunosc atât de bine,
eu, cel care habar n-are cine este, cel care se miră
când înjură merele stricate, dar aplaudă nucile goale,
cel care zice ceva doar ca să fie zis,
cel care susține un punct de vedere doar pentru că
și acele idei au dreptul la existență,
cele mai intime credințe sunt ca femeile
pe care nu le întrebi de vârstă
când plouă în sufletul meu
se umple ceașca de cafea,
paharul cu whisky dă pe dinafară
intervin reproșurile
sau tot felul de nervi inutili pe noțiuni abstracte
precum mulțimea, lumea, mediocritatea
când plouă în sufletul meu
demasc cuvântul din spatele cuvântului,

sentimentul din spatele sentimentului
ies gol pe strada principală,
calc în picioare părerile voastre
când plouă în sufletul meu
ascult pur și simplu cum plouă
nu-l mai hărțuiesc pe chopin, nu-l mai invoc
la fiecare rostogolire a unei picături prin burlan
plouă cu apă, nu cu pian
plouă, doar plouă, atât
ploaia se-ntoarce în bălțile întinse din cartier
cu ideea subversivă de zbor

*Poem publicat în volumul **imn tandru pentru dragoste, libertate și distrugere**,
Editura Vinea, București, România, 2021*